Kamil Peteraj

Dve opice

Predvčerom som si myslel, že je to veľmi zlé.
Včera som si už myslel, že je to len zlé.
Dnes si myslím, že sa to dá vydržať.
Zajtra si budem myslieť, že to mohlo byť aj horšie.
Pozajtra sa z toho stane nádej, že sa to zlepší.
A popozajtra to už budem oslavovať ako dar šťastného osudu.

Aj tie najslepejšie cesty vedú k nejakej väčšej
a tie, čo ťa zavedú do húštin, hovoria:
vráť sa späť a pamätaj – niečo sa musí stať,
aby sa nestalo to druhé, čo sa stať malo,
na miskách váh skáču dve opice,
a ty nikdy nevieš, kedy si vymenia miesta.

Slasť

Sľubujem ti
Že prídeš o všetko:
O strechu nad hlavou Chalupu aj brloh
O všetky pocity O svoju všivavú pravdu aj vieru
Sľubujem ti trofeje prehier
Tŕňové koruny všetkých ukrižovaných
Vytetované znamenie na čele:
Spotrebovaný Zahodiť!

Sľubujem ti
Strach obete chytenej do pasce
Cynizmus s akým mučia pokusné králiky
Špinu všetkých predmestí za nechtami
Prášky čo nafúknu každú udalosť
Do nadzemských rozmerov
Lietadlá a víchry ktoré roznosia
Nakazený vzduch
Ako prašivý mor po celom svete

Sľubujem ti pódiá
Na ktorých môžeš štekať
Svoje obľúbené hity
A milióny perfektne zbláznených fanúšikov
Sľubujem ti ruiny Bojisko
Žitie v zberbe Kričiace výčitky svedomia
Skvelú existenciu v infantilnej IT vede
Raj zvrátených právd
Sľubujem ti slasť
Hryzenia Sania
Slasť prsníka Válova
Slasť zúrivosti Dravca
Keď trhá korisť na kusy Slasť
Absolútnej pretvárky
Vražednej moci
Slasť z prehĺtania najväčšieho sústa
Slasť šakala vyjúceho na púšti
Po totálnom nažraní sa
A zároveň vyprázdňovaní

Sľubujem ti obrovský megafón
Ktorým budeš riadiť kolaps dopravy
Na celom svete
Slasť smrti ktorá skolí
Jedinou ranou z objektívu kamery
Každého kto ide na zelenú

A sľubujem ti ešte dostatok ktorý ťa zahubí
Trávu ktorá odmietne
Mať ťa uloženého po smrti
Vo svojom suteréne

Slnko ktoré sa nemôže vyšplhať na obzor
Moria čo sa zvíjajú od bolesti
Korene stromov ako revú do ampliónov
Zelený pochod ekologickej Internacionály

A sľubujem ti aj
Ružovo nafetovaný zázračný koberec
Vznášajúci sa do bezvedomia
Na ktorom okolo teba sedia
Vizionári pánbožkári a liečitelia
Spoločenskej lepry
A dávajú ti všetky liečivé vysvetlenia
A definitívne diablom požehnané amen

Sľubujem ti závislosť
Od slobody ktorej sa nikdy nezbavíš:
Slobody ako otroctva
Popierajúceho sa tancom na mŕtvolách
Prežúvajúceho slová ako demokracia
Ľudské práva Človek Trhová ekonomika

Lebo tvojím Bohom odteraz budú
Pažravosť a hlad
Obe riadené z jednej a tej istej
SVETOVEJ CHUŤOVEJ CENTRÁLY

Vlčie stádo baranie

Omotávky babieho leta.
Ľahučké lanká ticho praskajúce na tvári.
Už nie romantický dôvod k láske,
ale chaos, chaos udalostí, čudná spleť.

Zabili by baránka, baránka
však momentálne niet.
Zato vlkov celé svorky.
V premnoženom svete žuješ cudzie kôrky,
pozoruješ, ako ťa tu pozoruje
z každej strany svetlomet.

Hovoria ti: hovor, hovor, hovor!
Prispej na tú haldu smetia slov,
pomenuj ten horor,
sprav to neodkladne, dnes a hneď.

Červené slnko. Brunátne ako mäsiarovo líce
a doba do prasknutia sama sebou tehotná.
Skúmame ten horor každý svojou mierkou,
plytkou hĺbkou svojho dna.

A tušíme len jedno: je aj iný koniec

ako koniec krásnych jesení.

Sekera sa dvíha, náhle zastane.

Čas, keď sme sami sebe na rane.

My. Vlčie stádo baranie.

Podjeseň

Červená podjeseň Žltá Zlatistá
Na zamilovanie krásna

Ešte pred chvíľou dážď
Dlhými ihlami zošíval tržné rany asfaltu
Ženy si utierali falošné slzy
A vytriasali ho z dáždnikov

A deň ako stratený pes
Túlal sa medzi stromami

Všade vôkol lístie rozhádzané ako na obraze
Pouličného impresionistického maliara
Plné skrytých sentimentálnych dejov

Chcel by som ťa stretnúť
V zažínajúcich sa svetlách dávneho večera
Kde bolo všetko ešte neurčité
Plné očakávaní ktoré sa nikdy nemohli splniť
Láska mala vôňu daždivého povetria
Na námestí hrala dychovka
A prichádzajúca zima príjemne hriala

Chcel by som ťa stretnúť v krajine nezabudnutia
Ktorá sa čoraz viac vzďaľuje
V tmavnúcich lúčoch dlhých letných dní
Osamelú na brehu ticho sa valiacej rieky
A začuť prudký odlet čajok do ďaleka
Odkiaľ sa nám ozvú už len chladné cudzie echá

Kytica

Jesenný motýľ vletel mi do spálne
Zdá sa že let mu už tak trocha zoslabol
No stačil mi priniesť niečo čo nestarne:
Nádherné oleje básnických obrazov

Čo tiahnu hlavou kamsi do čudesna
Keď strapec hrozna sladne na mise
A objaví sa krása akoby nie dnešná
Zviazaná do kvetov Mudrochovej kytice

Za Vierkou Prokešovou

Krásne si písala Vierka
Akoby stíšeným hlasom
Presne a k veci
Ani o slovíčko viac

A tie útle básničky
Diskrétne Čisté
A hladké ako hladina vody
Akoby sa nimi ani neopovážila
Vysloviť nahlas
Pokoru
Akú má len do seba sa skláňajúci kvet
Či hviezda na konci nočnej oblohy

Krásne si písala Vierka
Náš smútok patrí k rozmeru tvojich básní
A nech ja taký
Ako nežné pohladenie vody pokornou dlaňou

Konce letných dní

Opäť jedna jeseň.
Pribúda ich čoraz viac
a každá primaľúva
čoraz tmavšiu farbu na obraz.

Nebo ako po bitke:
karmínovo krváca.
Ako v bahne váľa sa v ňom
sťatá hlava mesiaca.

Oblaky sa kopia, za krk visí dážď.

Akoby ti hovorila: zabudni
a spomínaj, len keď si za horou,

na konečný smútok máme ešte priskoro,
spúšťaj sa jak voda v strome dolu popod kôrou,
pripomeň si mnohé, potom
rýchlo všetko až do koreňov zmaž.

Opäť jedna jeseň.
Buď sám sebe ešte chvíľu ľahký.
Cituj svoje city, cíť sa sýty, sýť sa tým, čo cibrilo ťa,
ale s tým, čo dvíhalo ťa k nebu,
už viac nesúťaž.

TEXTY

Odpúšťam

Viem že spolu nepatríme
Do jedného neba
Odpúšťam ti svoje viny
Odpusti mi seba

Možno som ťa málo klamal
Žil len z krásnych predstáv
Unavil ťa vernosťou psov
A to sa vždy trestá

Kto nás zradí viac než láska
Kto v nás krajšie pochová
Ten nádherný pocit keď sme
Mohli lietať v okovách

Odpúšťam ti svoje hriechy
Odpusti si moje
Plávali sme krásne spolu
Ďaleko za bóje

Odpúšťam si láska seba
A aj moje viny
Tých čo sme tak milovali

Ľahko získa iný

Život je príliš krátky

Niekto chce byť bohatý
Niekto by rád vládol
Niekto by si len tak rád
Na breh rieky sadol
A povedal ďakujem ti pane
No ja mám svoje ryby nachytané

Niekto by chcel dobyť svet
Niekto srdce ženy
Niekomu by stačilo
Trocha morskej peny
A povedať len ďakujem ti pane
Ja mám nadnes ryby nachytané

Život je príliš krátky a sny také veľké
Treba ich vedieť snívať vždy v tej správnej mierke
Banálne pravda učí že život je rieka
So sebou preč si vezmeš len to čo tu necháš

Niekto hľadá poklady
Túži mať svoj ostrov
A inému postačí
Užívať si pohov
Byť rybárom ktorý vraví pane

Som bohatý lebo mám dosť nadnes nachytané
Som bohatý lebo v sieti mám dosť nachytané

Poézia

(Robertovi Pynsentovi)

Pôvodnosti dar! To je poézia!
Keď napršia zvedavé kvapky dažďa
a noc ich rozsvieti
na všetkých uliciach
ako nádhernú veľkoplošnú báseň,
cez ktorú prechádza slaboprúd vetra,
veľká loď Záhoria sa šinie
po vlnách žít zo Stupavy do Malaciek
s nákladom najcennejšieho skla
a svetelných výjavov
a oblak, čo sa vypršal,
je už kdesi sám nad Myjavou.

Vtesané do vĺn

Na breh si raz dvaja neznámi sadli,
mysliac, že piesok aj more, všetko im patrí.
Lebo láska, ako všetko tajomné a nepoznané,
čo spája to sypké s večným a mieša peny slané,
rada šeptá: len poďte ďalej a ponorte si do vĺn dlane.

A tak tí dvaja, čo vstúpili tam a veslovali roky,
vrátiť sa nemohli, rozbil sa im čln,
no predsa tým morom prešli ako, zdá sa, toľkí –
vedia: láska je večné lákanie vĺn.

Kto neskúsil, čo všetko môžu vlny,
kto nehltal tú slanú vodu a neschytal ich údery,
možno prežil veľa, no nevypil svoj pohár plný,
a preto ťažko tomu, čo je láska, uverí.

Nepreplával more, možno plytkú mláku,
nedržal sa slamky, nedíval sa Pán Boh na neho.
Lásku spoznal ten, čo v búrke sám na vraku
našiel druhý breh a zachránil ju v srdci toho druhého.

Takto je to do vĺn vtesané, a nik nevie dôvody.
Dovalí sa ďalšia vlna k brehu a s ňou nás to ďalej zahodí.